

PRZEGLĄD SĄDOWY I ADMINISTRACYJNY.

WŁAŚCICIEL I WYDAWCA DR. ERNEST TILL, ADWOKAT I DOCENT UNIwersYTETU.

Wychodzi we Lwowie każdej środy w objętości 1 do 1½ arkusza druku.

Cena przedpłaty:

we Lwowie: rocznie 6 zł., półrocznie 3 zł., kwartalnie 1 zł. 50 ct. wal. austr.;
po za Lwowem z przesyłką pocztową: rocznie 7 zł., półrocznie 3 zł. 50 ct., kwartalnie 1 zł. 75 ct. w. a.;
w Królestwie Polskiem i Cesarstwie Rosyjskiem: rocznie 6 rs., półrocznie 3 rs.;
w Królestwie Poznańskiem i Cesarstwie Niemieckiem: rocznie 20 marek, półrocznie 10 m.
Numer pojedynczy kosztuje 15 ct.

Redakcyja i Administracyja we Lwowie, ulica Jagiellońska 1. 2.

Expedycyja miejscowa w księgarni J. Milikowskiego, rynek 1. 34.

Prenumeratę przyjmują wszystkie księgarnie w kraju i za granicą. —
Ogłoszenia (inzeraty) przyjmuje Administracyja po 8 ct. od wiersza petytowego.
Reklamacye uwzględnione być mogą tylko w ciągu 3 tygodni po wydaniu numeru.
Listy reklamacyjne, nieopieczętowane, są wolne od opłaty pocztowej.

Rękopisy nieużyte zwraca Redakcyja na żądanie.

Artykuły zamieszczone honorowane będą według umowy.

Zasady ustawy z d. 16 marca 1884 Nr. 36 Dz. u. p. o unieważnieniu skutków czynności prawnych odnoszących się do majątku dłużników niewypłatnych

przez

DR. ANTONIEGO J. PIĘDZIELEWICZA.

(Ciąg dalszy.)

Stanowisko, jakie zajęła komisya prawnicza Izby poselskiej, przyjmując zasadę, że czynności prawne, o jakie idzie, muszą być podciągnięte pod ustawę bez względu na to, czy występują one jako działanie dodatnie, czy tylko jako zaniedbanie (*Unterlassungshandlungen*), było jednak wręcz przeciwnem temu stanowisku, jakie zajął rząd tak w pierwotnym projekcie z r. 1875, jak i w późniejszym z r. 1881.

Oba projekty bowiem, wychodząc z zapatrywania, że takie uchylanie skutków jakiegoś zaniedbania, byłoby po prostu restytucyą *in integrum*, jakiej austriacka ustawa cywilna nie zna ¹⁾, ograniczały zgodnie z ustawodawstwem niemieckiem ²⁾ zakres ustawy tylko do czynności pozytywnych.

Ograniczenie to zaś motywowały także uwagą, „że z reguły zaniechania takie ze strony dłużnika będą skutkiem podstępного porozumienia pomiędzy nim a osobą ciągnącą ztąd korzyści na szkodę wierzycieli, — w którymto razie zaniedbanie przedstawia się właśnie jako świadczenie ze strony dłużnika. Rzecz zaś oczywista, że

o kwestyonowaniu takiej umowy nie można po wątpiewać, zaczęm z jej uchYLENIEM zostanie uchylony także jej skutek“ ³⁾.

W obec tych dwu skrajnych zapatrywań, komisya prawnicza Izby panów poszła drogą pośrednią, i w miejsce przyjętej w Izbie poselskiej ogólnej zasady (§. 12) wprowadziła przepis §. 13 obowiązującej ustawy, wedle którego na równi z czynnościami dodatnimi stoją tylko zaniedbania:

1) przyjęcia spadku lub zapisów przypadłych dłużnikowi;

2) takich czynności w procesie, których zaniedbanie spowodowało niekorzystny jego wynik dla dłużnika; nareszcie

3) kroków, do których przedsięwzięcia wezwano edyktem w celu zachowania lub wykonania pewnego prawa ⁴⁾.

Są to więc zaniedbania czynności mających na celu zachowanie istniejącego już majątku lub praw (*Conservativhandlungen*), a nie potrzebują dodawać, że zaniedbania takie, ażeby podpadały pod ustawę, muszą się przedstawić jako zdarzenia prawne (wyraz *Rechtshandlung* jest tu nie-stósowny), t. j. mieć rzeczywiście ten skutek, że majątek dłużnika został uszczuplony.

Takie muszą zachodzić warunki ogólne, ażeby czynność prawna wedle nowej ustawy mogła być zakwestyonowana.

b) Szczególne.

Trudność stanowiska prawodawcy w obec tych czynności czy to dłużnika samego czy osób trzecich płynie ztąd, że w chwili zaszłej niewypłatności w powyższem znaczeniu już zapobiegać im za późno, że trzeba teraz środka, któryby dzia-

¹⁾ Motyw. proj. z r. 1875 str. 33 i proj. z r. 1881 str. 30.

²⁾ „Ein Unterlassen entzieht sich der Anfechtung. Die Anfechtung soll das Geschehene ungeschehen machen... ein Nichtgeschehenes geschehen machen ist mehr, als Beseitigung dessen, was der Schuldner begangen hat“.
(Motyw. niem. ust. konk. Actenstücke des deutsch. Reichstags. II. Legislaturperiode 2 Session 1874/75 str. 1414). Tę argumentacyję przeciwstawiła jednak komisya Izby pos. z pewną słusznością, że nie idzie tu o kwestyonowanie samej czynności, lub zaniechania, ale o zakwestyonowanie ich skutków. (Spr. kom. z r. 1881 str. 14.)

³⁾ Motyw. proj. z r. 1881 str. 30.

⁴⁾ Przepis ten odnosi się oczywiście wedle §. 37 także i do dłużników, do których majątku konkursu nie otwarto.

łał retrospektywnie i uchylił dla wierzycieli skutki tego, co się już stało.

Największa zaś trudność leży w tém, że to, coby się teraz w mniejszym lub większym zakresie miało odstać poniekąd, musi być zawsze negacją praw nabytych przez osoby trzecie, których ochrony wymaga ten sam zupełnie interes bezpieczeństwa prawnego, do jakiego apeluje wierzyciel pokrzywdzony w swoim prawie.

„Z natury rzeczy płynie, że ochrona wierzycieli przeciw usiłowaniu dłużników pozbawienia ich funduszu zaspokojenia, może być daną w ten tylko sposób, że przyzna im się prawo zakwestyonować czynności prawne dłużnika do tego celu zmierzające, czy to jako takie, czy przynajmniej pod względem następstw i uchylić w ten sposób skutki, jakie czynności te wywierają na prawo wierzyciela żądania zaspokojenia swój pretensyi.

Każdy taki krok wierzyciela skierowany jest przeciw czynności zawartej z osobą trzecią, przezco czynność ta ma się stać bezskuteczną także dla tego trzeciego, chociaż on stoi zdala od stosunku wierzyciela do dłużnika. Środek ten wymagający od trzeciego zwrotu tego, co od dłużnika otrzymał kryje w sobie jednak niebezpieczeństwo dla obrotu, a to tém większe, im szerszym będzie zakres takiego środka. Cel więc, dać dla wierzycieli skuteczniejszą ochronę ich praw, wchodzi w kolizyę z wolnością obrotu, a najtrudniejsze dla ustawodawcy na tém polu zadanie leży właśnie w tém, ażeby zbliżając się jak najbardziej do celu zamierzonego, nie naruszyć zarazem słuszných interesów obrotu⁵⁾“.

Słusznie więc zaznaczają motywa niem ust. konk., „że pogodzić te sprzeczności, jest najtrudniejszym zadaniem prawa, bo o ile jasnym jest tu cel, tyle wątpliwemi drogi do jego osiągnięcia⁶⁾“.

Wyszukać mianowicie prawną zasadę takiego środka, jest rzeczywiście trudniej, niżby się to mogło wydawać, trudniej niż się wydawało nawet bardzo sumiennym i wytrawnym zresztą prawodawcom niemieckim.

Wprawdzie tak ci prawodawcy, jak i nasi wyznają otwarcie, że pod względem téj zasady prawnej przedstawiają się odnośne przepisy raczej „jako środki wskazane potrzebą stosunków obrotu“ (*Resultate des Verkehrsbedürfnisses*)⁷⁾, a więc podytowane względami czysto praktycznymi, jakich z prawem ściśłem nigdy całkowicie pogodzić się nie da, ale wyznanie takie nie może zwalniać teorii prawa od jęj zaszczytnego zadania: szukania i wytyczania zasad tam, gdzie interes prakty-

cznego życia wystarcza może dla prawodawcy, ale nie dla sprawiedliwości.

Wyznanie to zresztą, o ile motywa naszej ustawy sądzą, że tyczy się ono także prawa rzyms. byłoby zdaniem mojem dla tego prawa krzywdzącem.

Prawda, że nie tak zwanemu *jus civile*. ale prawu pretorskiemu, owemu potrzeby praktycznego życia najlepiej odczuwającemu prawu, przypada zasługa wykrycia téj zasady prawnej, o jaką nam idzie.

Ale zasada środków, jakich udzielał rzymski pretor wierzycielowi pod zbiorowo dziś używaną nazwą skargi pauliańskiej (*actio pauliana* i *interdictum fraudatorium*) jest nie mniej przeto zasadą ściśle prawną, którą — jak się przekonamy — dalszy rozwój prawa ulepszył tylko i w szerszym zastosował zakresie, ale niczem nowem zastąpić nie potrafił.

Zdrowy zmysł prawa rzymskiego zrozumiał tu od razu, że środek prawny, który ku ochronie interesów wierzyciela ma działać głównie przeciw trzeciemu, tam tylko jest możliwym, gdzie i ów trzeci naruszył interes wierzyciela, lub gdzie przynajmniej interes wierzyciela zasługuje prawnie na pierwszeństwo. Skarga pauliańska służyła tedy wierzycielowi tylko przeciw takim czynnościom, które dłużnik zawarł z zamiarem pokrzywdzenia swoich wierzycieli (*in fraudem creditorum*) i co do których także ten, z kim czynność taka była zawartą, o tym zamiarze wierzyciela miał wiadomość, był *fraudis consciens*⁸⁾.

Zła wiara po stronie dłużnika była zawsze warunkiem skargi pauliańskiej, bo skarga ta była środkiem restytucyi *ex capite doli*. *Conscientia fraudis* po stronie trzeciego tam tylko była zbytęczną, gdzie on nabywał coś z majątku dłużnika pod tytułem darmym (*titulo lucrativo*), tu bowiem słuszném było, ażeby ten, kto się z majątku dłużnika wzbogacił bez wzajemnego ze swój strony świadczenia, ustąpił pierwszeństwa wierzycielowi, mającemu prawo żądać z majątku tego zaspokojenia swojej pretensyi, wedle zasady: *nec videtur injuria affici is, cum lucrum extorqueatur, non damnum infligatur*⁹⁾.

Skargę pauliańską przyjęły wszystkie późniejsze ustawodawstwa, które w rozwoju swym oparły się o prawo rzymskie. Jedna tylko Austria była tu, jak trafnie powiedziano w Izbie pos. podczas generalnej dyskusyi nad nową ustawą¹⁰⁾ — oazą jursprudencji całego cywilizowanego świata, bo chociaż §. 953 u. c. traktujący o odwołaniu darowizn zdziałanych na szkodę wierzycieli miał dawać wedle urzędowego indeksu treści naszego

⁵⁾ Motyw. proj. z r. 1881 str. 15.

⁶⁾ *Aktenstücke des deutsch. Reichstags* j. w. str. 1405.

⁷⁾ Proj. z r. 1881 str. 15.

⁸⁾ L. 1. pr. D. quae in fraud. cred. facta 42. 8.

⁹⁾ L. 6. §. 11 D. h. t.

¹⁰⁾ Dr. Magg.

kodeksu taką skargę, to sędzę, że już po tém, co powiedziałem, nikt napisowi temu nie da wiary.

Zakres skargi pauliańskiej był jednak w prawie rzymskiem o wiele obszerniejszy, niż w ustawodawstwach późniejszych. Prawo rzymskie nie znało konkursu w dzisiejszem pojęciu. Dawało ono natomiast wierzycielowi rodzaj egzekucyi uniwersalnej do całego majątku dłużnika za pomocą t. z. *missio in bona*, która jednak nie pozbawiła dłużnika prawa dysponowania swoim majątkiem i nadal. Skarga pauliańska była więc dla wierzycieli środkiem ochrony co do czynności prawnych dłużnika, zdziałanych tak przed ową *missio in bona*, jak i później.

Dopiero gdy w wiekach średnich z pierwiastków téj rzymskiej egzekucyi uniwersalnej wytworzyła się instytucja prawna konkursu w dzisiejszem znaczeniu, gdy mianowicie do otwarcia konkursu przywiązano ten skutek, że dłużnik nie może już nadal dysponować ważnie majątkiem swoim, o ile majątek ten stanowi przedmiot konkursu, skarga pauliańska stała się co do takich późniejszych czynności prawnych *eo ipso* zbyteczną i ograniczyła się jedynie do czynności zawieranych przed otwarciem konkursu lub tam, gdzie konkursu wcale nie było.

Z drugiej zaś strony zasada skargi pauliańskiej doznała w najnowszym prawie niemieckiem pewnej zmiany i rozszerzenia. — Podczas gdy bowiem w prawie rzymskiem skarga ta i co do czynności *titulo lucrativo* wymagała przynajmniej po stronie dłużnika zamiaru pokrzywdzenia wierzycieli, bo była, jak wspomniałem, restytucją *ex capite doli*, to najnowsze prawo niemieckie uznało wymaganie to słusznie za zbyteczne.

Skoro bowiem w tych wypadkach obojętnem jest dla prawa, czy trzeci, przeciw któremu właśnie środek taki ma być skierowany, był w dobrej lub złej wierze, to tém obojętniejszem być musi, w jakiej wierze działał tu sam dłużnik. Zasada prawna jest tu nie zła wiara, ale darmość nabycia¹¹⁾.

W tych granicach i z tą odmianą zasady skargi pauliańskiej stały się też za wzorem najnowszego ustawodawstwa niemieckiego główną podstawą i naszej ustawy. W §§. 2 i 29, tudzież w 1 ustępie §§. 3 i 30 odnajdujemy je niemal w pierwotnej ich czystości.

Czynności, które dłużnik niewypłatny, w znaczącym nam już znaczeniu, zawiera wprost w zamiarze pokrzywdzenia swoich wierzycieli, a w zamiarze drugiej stronie znanym, co do których więc zachodzi tak *fraus* jak i *conscientia fraudis* prawa rzymskiego, i czynności, za pomocą których dłużnik taki rozporządził majątkiem swoim pod tytułem darmym, nie będąc do tego prawnie obowiązany, o ile nie idzie o drobne chyba podarunki okoli-

cznościowe, mogą być przez wierzycieli zakwestyonowane, jeżeli pierwsze przedsięwzięto w dziesięciu latach ostatnich, drugie zaś w ostatnim roku przed otwarciem konkursu lub przed zakwestyonowaniem czynności takiej po za konkursem.

Jeżeli więc wierzyciel potrafi dostarczyć, — o ile nie idzie o czynności pod tytułem darmym — trudnego dowodu na taki zamiar po stronie dłużnika i na to, że zamiar ten był trzeciemu znany, ustawa przyznaje mu prawo zakwestyonowania takiej czynności pod jakąkolwiek ona zresztą występowałaby formą. (C. d. n.)

Przegląd tygodniowy.

Lwów 3 czerwca.

W sprawie domów pracy przymusowej i zakładów poprawczych.

Podkomitet wybrany przez komisją ustawy karnej, celem ułożenia ogólnych zasad w przedmiocie zakładania, utrzymywania i zarządzania domów pracy przymusowej i przyjmowania do takowych, uchwalił następujące zasady:

1. Domy pracy przymusowej mogą być zakładane nie tylko przez kraj, ale także przez powiaty i gminy.
2. Państwo przyłączy się do kosztów zakładania takich domów w miarę ich potrzeby i użyteczności przynajmniej w wysokości jednej trzeciej części.
3. Koszta utrzymania i zarządu takich domów pracy przymusowej, mają być pokryte przez kraj, jeżeli powiaty lub gminy, które je założyły, nie przejmują ich na swój rachunek.
4. Przyjmuje się do tych zakładów bez względu na miejsce przynależności.
5. Za tych przymusowych robotników (*Zwangslinge*), którzy należą do innego kraju, kraj dotyczący ma zwrócić koszt utrzymania, może jednak wziąć ich do jednego ze swoich własnych domów pracy przymusowej.
6. Do domu pracy przymusowej mogą być przyjęci:
 - a) zdolni do pracy, którzy ze wstrętu do pracy zebrzą lub korzystają z publicznej dobroczynności;
 - b) zdolne do pracy osoby, które w sposób zarobkowy oddają się nierządowi albo w zarobkowaniu podobnym innym mają źródło utrzymania swojego; — jeżeli jednak w tym względzie policyjne zarządzenia istnieją, osoby rzeczzone mogą być oddane do domu pracy przymusowej tylko w takim razie, jeżeli do owych zarządzeń się nie stosują;
 - c) zdolni do pracy, którzy nie mają dochodu ani żadnego dozwolonego zarobku i wzbraniają się wykonywać roboty odpowiadające ich uzdolnieniu, a ofiarowane im za odpowiedniemi wynagrodzeniem lub przydzielone im przez gminę;
 - d) te osoby, przeciw którym na podstawie obowiązujących ustaw z powodu skazania w drodze karno-

¹¹⁾ *Actenstücke d. deutsch. Rtgs. j. w. str. 1423.*

sądowej, sąd orzekł dopuszczalność oddania do domu pracy przymusowej;

- e) zdolne do pracy osoby, które w ciągu trzech lat niejednokrotnie do swęj gminy przynależności zostały przymusowo odstawione.

7. Przymusowi robotnicy mogą być używani także do robót po za zakładem.

8. Orzeczenie co do dopuszczalności przytrzymania pewnej osoby w domu pracy przymusowej, przysłuży zawsze sądom powiatowym, o ile według obowiązujących ustaw orzeczenie to nie należy do zakresu działania Trybunału. Sąd ma orzeczenie dopuszczające oddanie do domu pracy przymusowej w ciągu trzech dni po prawomocności takowego udzielić tej władzy politycznej, której przysłuży decyzja co się tyczy umieszczenia w domu pracy przymusowej. Decyzja ta powinna zapisać w ciągu 8 tygodni po prawomocności orzeczenia sądowego. Aż do upływu tego czasu można zatrzymać dotyczącą osobę w aresztach sądu powiatowego, jeżeli władza polityczna nie zarządzi wypuszczenia jej.

9. O rzeczywiście umieszczeniu i wykonaniu takowego rozstrzyga komisja złożona z przedstawicieli władzy politycznej i autonomicznej, której skład określonym będzie w drodze rozporządzenia. Komisja ta orzeka także o wypuszczaniu robotników przymusowych.

10. Władza polityczna krajowa może delegować do wydawania i wykonywania takich orzeczeń podwładną sobie polityczną władzę powiatową, przy której następnie podobną komisją utworzyć należy.

11. Przeciw takim orzeczeniom nie ma rekursu.

12. Naczelnik gminy przynależności i gminy, w której dotyczącą osobę schwytano, ma prawo czynienia wniosku w Sądzie powiatowym o orzeczenie dopuszczalności oddania do domu pracy przymusowej, jeżeli sąd z powodu śledztwa karnego jeszcze o tém nie orzekł.

13. Postępowanie stosuje się analogicznie do przepisów procedury karnej o postępowaniu w wypadkach przekroczeń. Od orzeczenia sądu odwołać się może wnioskodawca i ten, którego skazano do domu pracy przymusowej. O odwołaniu orzeka Trybunał na tajnym posiedzeniu.

14. Środki dyscyplinarne zaprowadzone w publicznych zakładach karnych, mają zastosowanie także w domach pracy przymusowej. Władzę porządkową sprawują naczelnicy tych domów według instrukcyi dla nich wydanych.

15. Najwyższy nadzór i czuwanie nad domami pracy przymusowej, zastrzega się rządowi.

16. Mianowanie naczelników i personelu domów pracy przymusowej przysłuży Wydziałowi krajowemu, a względnie owym korporacyom, które mają utrzymywać dom pracy przymusowej. Mianowanie naczelnika wymaga zatwierdzenia przez rząd do swojej ważności.

17. Dla osób, nie mających lat 18, co do których zachodzą wymogi punktu 6, należy urządzić zakłady poprawcze samodzielnie albo w połączeniu z domami pracy przymusowej. O ile młodzież, nie mająca lat 18,

a nie podpadająca pod przepis punktu 6, do takich zakładów poprawczych przyjęta być może, o tém stanowią osobne ustawy albo statuta takich zakładów. Koszta żywienia osób, które w takim zakładzie odbywają karę uwięzienia przez sąd karny orzeczoną, ponosi rząd.

Praktyka sądowa.

Wydanie legatów pobożnych przed przyznaniem spadku i wbrew woli spadkobierców nastąpić nie może.

W ustnem rozporządzeniu ostatniej woli, zapisała Elżbieta N. dom swój z ogrodem i polem na utrzymanie gr. kat. cerkwi w Przemyślanach i na odprawianie nabożeństw.

C. k. Prokuratorja, opierając się na prawomocnem przyjęciu protokołu zaprzysiężonych zeznań świadków ostatniej woli rozporządzenia ś. p. Elżbiety N. i na przepisie §. 159 pat. z d. 9 sierpnia 1854 L. 208 Dz. u. p. i wywodząc ztąd tytuł prawny do objęcia zapisanych nieruchomości, zażądała oddania nieruchomości tych w posiadanie lub przynajmniej w zarząd gr. kat. cerkwi. Oraz zażądała c. k. Prokuratorja w myśl §. 178 pat. z 9 sierpnia 1854 Nr. 208 Dz. u. p. wydania urzędowego poświadczenia, że nie zachodzi żadna przeszkoda co do intabulowania gr. kat. cerkwi za właścicielkę zapisanego domu i gruntów.

Do żądania tego c. k. Sąd pow. w Przemyślanach rez. z dnia 31 sierpnia 1883 l. 4897 przychylił się, lecz Sąd wyższy we Lwowie zmienił rezolucyą tę uchwałą z 22 stycznia 1884 l. 29.842, i żądaniu c. k. Prokuratorji odmówił, odsyłając ją na drogę prawa i znosząc zarazem ważność udzielonego poświadczenia wydanego na zasadzie § 178 pat. Gdy bowiem Abraham A. jako nabywca spadku po Elżbiecie N., zarzucił nieważność rozporządzenia kodycylnego z powodu niezachowania formalności ustawą przepisanych i nieruchomości gr. kat. cerkwi wydać nie chce, pytanie zaś co do ważności zapisu tylko w drodze zwykłego sporu rozstrzygnięciem być może, przeto odesłanie c. k. Prokuratorji do drogi prawa uzasadnionem jest w §. 2 l. 7 pat. z r. 1854.

Trybunał najwyższy zatwierdził uchwałę Sądu wyższego z podanych powodów i z dalszej uwagi, że spadek po Elżbiecie N. dotąd nie jest przyznany, a legataryusz choćby nawet należycie wykazał tytuł swój, przed przyznaniem spadku wedle §§. 688 i 812 u. cyw. li tylko odłączenia majątku spadkowego od majątku spadkobierców i zabezpieczenia legatu swego domagać się może.

(Orzeczenie c. k. Trybunału najwyż. z dnia 8 kwietnia 1884 l. 3817). *Str.*

Pozew przeciw przekupnikowi mąki o zapłaceniu ceny kupna za dostarczone zboże należy do kompetencji Sądu handlowego.

Henryk S. zapozwał Majera D., przekupnika mąki, w Sądzie powiatowym m. del. S. I. we Lwowie o za-

płacenie 93 zł. 16 ct. tytułem resztującej ceny kupna za dostarczone zboże.

Pozwany zarzucił niewłaściwość Sądu powiatowego, gdyż powód sam nazywa go w pozwie swoim przekupnikiem mąki, a podany w pozwie interes po stronie pozwanego jest niewątpliwie interesem handlowym.

Do zarzutu tego przychylił się Sąd pow. rezolucją z 31 lipca 1883 l. 33.086, gdy bowiem powód przyznaje, że pozwany handluje mąką, przeto widocznym jest, że podane zapasy zboża tylko w celu dalszego pozbycia po ewentualnym przerobieniu onego nabył; kupno więc po stronie pozwanego jest czynnością handlową, a spór należało tedy w myśl §. 38 lit. 1 ustawy wprowadzającej do kod. handl. i art. 271 lit. 1 kod. handl. wynieść przed Sądem handlowym.

Sąd wyż. we Lwowie odmówił jednak zarzutowi niewłaściwości uchwałą z 27 list. 1883 l. 23.432 z uwagi, że według podania rekurenta pozwany jest tylko przekupnikiem, czemu tenże nie zaprzeczył, z uwagi, że pomiędzy podanymi w pozwie gatunkami zboża wliczone są i takie, które nie należą do właściwego zakresu handlu mąką, że więc bynajmniej nie jest pewnym, że zboże to pozwanemu nie dla własnego użytku, lecz w celu dalszej sprzedaży sprzedanym zostało, zaczęć też utrzymywać nie może, że interes będący podstawą skargi, jest interesem handlowym, a zresztą nie każde kupno w zamiarze dalszego pozbycia stanowi czynność kupiecką w ściślejszym znaczeniu w myśl art. 272 i 273 u. handl.

Trybunał najwyższy zatwierdził rezolucją Sądu powiatowego z uwagi, że zakupno zboża, na którym opiera się żądanie pozwu, po stronie pozwanego przekupnika mąki, jest interesem handlowym w myśl art. 271 lit. 1 kod. handl., którego ocenienie wedle §. 38 lit. 1 ust. wpraw. należy do kompetencji Sądu handlowego, przeto też podniesiony przez pozwanego zarzut jest zupełnie uzasadniony.

(Orzeczenie c. k. najwyższego Trybunału z dn. 19 marca 1884 l. 2634). *Str.*

Na podstawie prawomocnego dekretu dziedzictwa egzekucyjne wprowadzenie spadkobiercy w posiadanie przyznanego mu udziału spadkowego dozwolonym być nie może.

Spadek Benjamina S. przyznany został Jankłowi Z. w $\frac{1}{6}$, Irze S. w $\frac{1}{6}$, Reizli M. w $\frac{1}{12}$, a Szymonowi M. w $\frac{1}{12}$ częściach.

Na podstawie prawomocnego dekretu dziedzictwa wniosł Szymon M. podanie o oddanie niewydzielonej $\frac{1}{12}$ części spadku Benjamina S. przeciw spółspadkobiercom swoim, którzy na wydzielenie i wydanie części tej przyzwolić nie chcieli.

Sąd obwodowy w Kołomyi przychylił się do żądania tego uchwałą z 14 września 1883 l. 8752 na podstawie §. 19 pat. z 9 sierpnia 1854 nr. 208 Dz. u. p., lecz Sąd wyższy we Lwowie odmówił żądaniu uchwałą z 19 lutego 1884 l. 2413, albowiem w sprawach niespornych sędzia z urzędu lub na żądanie stron postępować winien tylko o tyle, o ile na to zezwala ustawa. Gdy zaś w danym razie pertraktacja spadkowa

przez wydanie dekretu dziedzictwa ukończoną (§. 174 pat.), a postępowanie spadkowe załatwionem zostało (§. 819 u. c.), przeto na podstawie dekretu dziedzictwa egzekucya dla braku wymogów §. 19 pat. dozwoloną być nie może.

Trybunał najwyższy zatwierdził uchwałę Sądu wyższego, z uwagi, że dekret dziedzictwa zawiera w sobie li tylko postanowienia względem przyznania spadku spadkobiercom, lecz nie wkłada na spadkobierców żadnych obowiązków wzajemnych, przeto dekret dziedzictwa, lubo prawomocny, dla braku orzeczenia, wkładającego na spadkobierców wzajemny obowiązek oddania sobie części spadkowych, nie może ani według przepisów ustawy sądowej, ani też w myśl patentu z 9 sierpnia 1854 służyć za podstawę prowadzenia egzekucyi przeciw jednemu ze spółspadkobierców wbrew woli innych spółspadkobierców, że dalej wyjątkowe i wyłącznie do przymusowego wykonania sądowych zarządzeń odnoszące się postanowienie §. 19 cyt. pat. do dekretów dziedzictwa zastosowane być nie może.

(Orzeczenie c. k. Trybunału najwyższego z dnia 17 kwietnia 1884 l. 4508). *Str.*

Praktyka administracyjna.

Orzeczenia Trybunału administracyjnego.

- 1) *Przy wydzierżawieniach polowania, które w myśl § 1 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15 grudnia 1852 l. 257 Dz. u. p. przeprowadzać ma władza polityczna, jest gmina stroną wydzierżawiającą, zaś władza tylko organem kierującym i nadzorującym.*
- 2) *Przedłożenie dzierżawy bez licytacji wbrew woli gminy sprzeciwia się ustawie.*

Orzeczeniem z d. 31 marca 1883 l. 17.643, przedłużyło Ministerstwo rolnictwa zawarty dawniej między gminą Aigen a hrabią Ottmarem L. i z dniem 10 listopada 1884 upływający kontrakt dzierżawy o prawo polowania w téjże gminie pod dotychczasowymi warunkami na dalszych lat dziesięć, pomimo, że zwierzchność gminna oświadczyła się przeciw temu przedłużeniu, i za zarządzeniem ponownej publicznej licytacji dzierżawy po upływie dotychczasowego kontraktu.

Na wniesione przeciw powyższemu orzeczeniu przez gminę Aigen zażalenie zniósł takowe Trybunał administracyjny z następujących powodów:

Zażalenie twierdzi, że przedłużenie dzierżawy bez licytacji wbrew woli gminy sprzeciwia się ustawie, podczas gdy Ministerstwo rolnictwa utrzymuje, że §. 10 rozp. z dnia 15 grudnia 1852 wymaga do takiego przedłużenia raczej tylko wysłuchania, ale nie przyzwolenia dotyczącej gminy.

Trybunał uznał zapatrywanie przedstawione w zażaleniu za uzasadnione.

Wprawdzie bowiem z użytego w §. 10 wspomnianego rozporządzenia wyrazu „po wysłuchaniu gminy“ (jeśli się takowy weźmie na uwagę w oderwaniu od całości), możnaby wnioskować, że przyzwolenie gminy do przedłużania istniejących kontraktów dzierżawnych bez przeprowadzenia publicznej licytacji nie jest konieczne wymaganiem, to jednak ze związku ustawowych postanowień wydanych w tym względzie jasno wynika, że ustawodawca nie miał zamiaru dopuścić przedłużenia tego rodzaju wbrew woli gminy. Gdy mianowicie według §. 6 patentu z dnia 7 marca 1849 l. 154 Dz. u. p. polowa-

nie na wszystkich innych gruntach nie wymienionych w §§ 4 i 5 tegoż patentu przyznaném zostało gminie, zaś według § 7 tegoż patentu, gmina obowiązana jest to przyznane jej polowanie wydzierżawiać, to niewątpliwem jest, że przy wydzierżawieniach, które w myśl §. 1 rozp. ministr. z dnia 15 grudnia 1852, władza polityczna ma przeprowadzać, nie ta władza, ale gmina jest stroną wydzierżawiającą, zaś władza występuje tylko jako organ kierujący i nadzorujący. Ten stosunek prawny znajduje także uzasadnienie w §. 4 rzeczonego rozporządzenia, według którego akt wydzierżawienia podlega zatwierdzeniu władzy politycznej powiatowej i z którego się okazuje, że także w razie przedłużenia kontraktu dzierżawy nie może być mowy o zarządzeniach nakazowych ze strony władzy, ale raczej tylko może mieć miejsce zatwierdzenie kontraktu mającego się zawrzeć między gminą a dzierżawcą.

Dla tego też przysługujące władzy politycznej na mocy §. 10 rozporządzenia ministeryalnego prawo przedłużania istniejących kontraktów dzierżawnych bez publicznej licytacji przedstawia się tylko jako upoważnienie udzielania uwolnienia od przepisanej w §. 2 rozporządzenia dla tego rodzaju wydzierżawiań formy publicznego wywoływania. Władza może na takie uwolnienie na życzenie gminy zezwolić, albo go też odmówić, nie może go jednak stosownie do istoty rzeczy gminie, która wyjątku od przepisu §. 2 nie żąda, wbrew jej woli narzucić.

Przytoczone przez zastępcę rządu podczas rozprawy zdanie, że §. 1 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15 grudnia 1852 uznaje władzę polityczną za stronę wydzierżawiającą gminne prawo polowania, jest nieuzasadnione, albowiem przepis ten przepisuje tylko wydzierżawianie „za pomocą władzy politycznej“, nie pozostawia go jednak wcale samej władzy, jak to jasno wynika z powołanego właśnie §. 4 minist. rozporz., który przekazując władzy politycznej potwierdzenie kontraktu dzierżawnego, przypuszcza widocznie wydzierżawienie przez inny organ.

Wreszcie i przytoczony przez stronę przeciwną argument, że przedstawienie gminy należy uważać w myśl §. 16 rozporządzenia jako zarzut z tytułu prywatno-prawnego za niedopuszczalne, jest niesłuszny, ponieważ pod zarzutami, o których mówi §. 16, tylko takie mogą być rozumiane, które pochodzą ze stosunków prawnie prywatnych, nie mających nie wspólnego z postanowieniami tego rozporządzenia, podczas gdy zarzuty w zażaleniu podniesione, odnoszą się tylko do tłumaczenia postanowień tegoż rozporządzenia.

Zaczezione orzeczenie musi być przeto stosownie do przepisu §. 7 ustawy z dnia 22 października 1875 l. 36 Dz. u. p. z r. 1876 zniesionem.

(Orzeczenie z dnia 12 grudnia 1883 r. l. 2759 Budw. l. 1943).

Orzeczenie z dnia 7 listopada 1883 l. 2556 Budw. 1889 dotyczy ustanowienia grabarza przy cmentarzu konfesyjnym, a odmawiając do tego prawa gminie, która je sobie rościła na mocy §. 3 lit. d) ustawy z d. 30 kwietnia 1870 l. 68 Dz. u. p. przyznaje takowe organom kościelnym, ponieważ cmentarze konfesyjne są zakładami kościelnymi, a prawo dotyczącego kościoła samoistnego zarządzania takimi zakładami nie może ze względu na art. 15 ustawy konstytucyjnej z dnia 21 grudnia 1867 l. 142 Dz. u. p. i na §. 41 ust. z dnia 7 maja 1874 l. 50 Dz. u. p. żadnej podlegać wątpliwości.

Orzeczenie z dnia 14 listopada 1883 l. 2555 Budw. l. 1909 dotyczy wykonywania praktyki przez chirurgów.

Orzeczenie z dnia 22 listopada 1883 l. 2386 Budw. 1919 dotyczy ustawy o kolejach lokalnych. Dr. N.

Zapiski literackie.

Handbuch sämtlicher Veterinär-gesetze und Verordnungen die in Oesterreich-Ungarn und Bosnien gültig sind. Bearbeitet und zusammengestellt von Dr. Anton Baranski, Professor an der k. k. Veterinär-Schule in Lemberg. Wien. Manz 1884. str. 445 i X w dużej 8ce.

Dla weterynarzy i hodowców bydła, dla urzędników administracyjnych i sądowych, zbiór ten przepisów rozporządzeń w zakresie weterynaryi, jest bardzo pożyteczny. Mieści on w sobie wszystkie ustawy i rozporządzenia, które w krajach reprezentowanych w Radzie państwa w tym zakresie obowiązują, jakoteż wyciąg z tych ustaw, które obowiązują w Węgrzech i Bułgarii. — Ułożenie i zebranie materiału jest odpowiednie praktycznej potrzebie. W pierwszym rozdziale zebrane są przepisy o zakładach naukowych dla weterynaryi, w dalszych o organizacyi służby weterynaryi, o aptekach, o pokątnem leczeniu, o należnościach za usługi weterynarskie, dalej mieszczą się w zbiorze ogólne przepisy o zarazach zwierząt i o kłopotach, traktaty handlowe dotyczące się chorób zwierzęcych, przepisy o paszportach bydłowych, o katastrze bydła wduż granicy rosyjskiej, o desinfekcyi, o transporcie i rewizyach bydła na kolejach, o kontroli zdrowia, o dręczeniu zwierząt, o chowie koni i bydła, o asekuracyi bydła, o przemyśle kucia koni, o przemyśle rakarskim. W dwóch ostatnich rozdziałach mieszczą się przepisy dla Węgier i Bułgarii. — Rejestr przedmiotowy i alfabetyczny ułatwia użytek książki. Dziwimy się jedynie, że autor przepuścił błąd drukarski co do swego nazwiska. O ile nam bowiem wiadomo, nie nazywa się on Baranski i takie podobno nazwisko polskie nie istnieje, lecz Barański. Słusznie żartujemy sobie z tych, którzy cudzoziemskie nazwiska polonizują, którzy znają Getego, Szylera, Rasyna i t. p., nie przypuszczamy tedy, aby szan. autor ze świadomością dał swoje polskie nazwisko zgermanizować.

Ze Stowarzyszeń.

— *Ogólne zgromadzenie członków lwowskiej Izby Adwokatów*, odbędzie się dnia 14 czerwca 1884 o godzinie 4 po południu. Na porządku dziennym jest: 1) Sprawozdanie z czynności Wydziału (referent dr. Jekeles). 2) Wniosek w przedmiocie zamierzonego przez ministra sprawiedliwości połączenia Izby adwokatów Stanisławowsko-Kołomyjskiej z Izbą adwokatów lwowską (referent dr. Robert Czaykowski). 3) Wnioski o petycjach w sprawie reformy ustawy adwokackiej (referent dr. Berliner).

— *31. walne zebranie Towarzystwa prawniczego w Kossowie*, odbyło się d. 10 maja 1884. Po odczytaniu i przyjęciu protokołu poprzedniego posiedzenia, tudzież po wysłuchaniu sprawozdania z czynności Wydziału w ubiegłym miesiącu uchwalilo zebranie z powodu usprawiedliwionej nieobecności wielu członków odroczyć sprawozdanie z nowo ogłoszonych ustaw do najbliższego walnego zebrania.

Następnie debatowano nad przedstawioną przez p. dra Wilkowskiego kwestyą: „czy po prawomocnem warunkowem odstąpieniu od pozwu można wnieść drugi pozew z poprzednim identyczny?“ — Po ożywionej dyskusyi wniósł sprawozdawca uchwalenie rezolucyi potwierdzającej powyższe pytanie. — Przy głosowaniu okazała się jednak równość głosów za i przeciw, w skutek czego powyższa kwestya pozostała nierozstrzygniętą.

Ostatecznie debatowano nad drugą kwestyą, również przez p. dra Wilkowskiego podniesioną: „czy do ważności umowy, mocą której mąż odstępuje żonie jako zwrot posagu, od niej dawniej otrzymanego, realność, potrzebną

jest forma aktu notaryalnego? — Po przeprowadzonej dyskusji upadła wniesiona przez sprawcę rezolucja przecząca i uchwalono na wniosek p. dra Wursta rezolucję, którą powyższe pytanie rozwiązano twierdząco.

— 32. *zwyczajne ogólne zgromadzenie Towarzystwa prawniczego w Kossowie*, odbędzie się w Kutach dnia 14 czerwca o godz. 4 po południu. Na porządku dziennym jest: 1. Odczytanie protokołów z poprzedniego posiedzenia; 2. Sprawozdanie z ustaw i rozporządzeń, ogłoszonych w dzienniku ustaw państwa od 1 stycznia do końca maja 1884, sprawozdawca p. dr. Wilkowski; 3. Debata nad kwestyami: a) czy uzasadnione jest w ustawie z 19 marca 1876 l. 28 dz. u. p. prawo rekursu przeciw rezolucji władzy skarbowej, odrzucającej rekurs w sprawie głównej z powodu przekroczenia terminu, powyższą ustawą naznaczonego? b) czy termin, powyższą ustawą naznaczony, jest do tego stopnia peremtoryczny, że nawet w razie widocznego pokrzywdzenia strony w zastosowanie wchodzi? c) jak należy tłumaczyć w praktyce wyrażenie ustawy *Sonn- oder allgemeiner Feiertag* ze względu na różnorodność wyznań, reprezentowanych na obszarze, ustawą z 19 marca 1876 l. 28 dz. n. p. objętym? Sprawozdawca p. Smolka; 4. Dyskusja nad kwestją: „który sąd jest właściwym w sporach przeciw żonie, jeżeli małżonkowie, jakkolwiek sądownie nie rozdzieleni, zerwali *de facto* spólność małżeńską i w okręgach różnych sądów zamieszkują?” Sprawozdawca p. Kowbiański; 5. Czy legataryusz, któremu spadkodawca, zmarły za czasów niepodzielności gruntów włościańskich, legował część realności włościańskiej, może obecnie żądać legatu tego w naturze, czy tylko wartość pieniężną? Sprawozdawca p. Kowbiański; 6. Wniosek członków.

Wiadomości potoczne.

† *Henryk Thöl*. Świat naukowy poniósł ciężką stratę przez śmierć jednego z najznakomitszych nauczycieli prawa, Henryka Thöla, który umarł w Getyndze dnia 16 maja b. r. Urodzony 5 czerwca 1807 w Lubece, po skończonych studiach habilitował się w Getyndze jako docent prywatny i w r. 1837 został tamże nadzwyczajnym profesorem. Od roku 1842 do 1849, wykładał na uniwersytecie w Rostock, poczem wrócił do Getyngi, gdzie aż do śmierci działał, wykładając niemieckie prawo prywatne wraz z prawem lennem, a obok tego także prawo handlowe morskie i wekslowe. Działalność jego literacka i naukowa, jest pierwszorzędną. W r. 1835 wydał pierwszą swą pracę: *Ueber den Verkehr mit Staatspapieren*, a pracując dalej w tymże kierunku, wydał w r. 1841 tom I, a w r. 1848 tom II *prawa handlowego*. Znakomitą tą pracą ustalił swoje imię, wykazując zarazem potrzebę samodzielnego opracowywania tego działu. Równocześnie prawie, bo w r. 1847, pojawiła się praca p. t. *Entwurf einer Wechselordnung für Mecklenburg*, a wkrótce potem (1851) *Einleitung in das deutsche Privatrecht*. Thöl brał czynny udział w naradach nad niemieckim prawem wekslowym w Lipsku i nad ogólnym niemieckim prawem handlowym w Norymberdze i Hamburgu. Zasady, jakich tu bronił, ogłosił potem w pracach p. t. *Protokolle der Leipziger Wechselconferenz* (1866). *Praxis des Handels- und Wechselrechtes I Heft* (1874) i *Das Actienunrecht* (1877). Równocześnie pojawiły się kilkakrotnie nowe wydania prawa handlowego, a mianowicie I tom wyszedł niedawno (1879 r.) w 6 wydaniu, a II tom w 4 wydaniu. Ostatnią pracą większych rozmiarów było *Das Transportgewerbe*, wydane w r. 1880 jako III tom prawa handlowego. W skutek pracy tej powstał spór naukowy między Thölem a Goldschmidtem, który dotąd stanowczo

nie jest rostrzygniętym. Na uwagę zasługuje wreszcie rozprawa p. t. *Theaterprocesse*, tudzież inne pomniejsze artykuły, jakie umieszczał w pismach zbiorowych.

Wiadomości urzędowe

od 27 maja do 5 czerwca 1884.

(W niniejsze uskutecznia liczb urzęd. Gazety Lwowskiej)

Wyszczególnienia. Radca rządowy i sekretarz gabinetu drugiej kategorii Wilhelm ze Smolan Smoluchowski otrzymał posadę drugiego radcy dworu i sekretarza gabinetu pierwszej kategorii. — Sekretarz skarbu w zawodzie salinarnym przy kraj. Dyrekcyi Skarbu Antoni Strzelbicki, w uznaniu nader znakomitej działalności służbowej, otrzymał tytuł i charakter radcy górniczego z uwolnieniem od taksy.

Mianowania. Inspektorowie podatkowi Piotr Habliński i Karol Rappé, starszymi inspektorami podatkowymi dla okręgu gal. kraj. Dyrekcyi skarbu. — Aspirant conceptowy Tadeusz hr. Koziebrodzki, bezpłatnym attaché poselstwa.

Opróżnione posady. Dwóch radców skarbowych w obębie gal. c. k. kraj. Dyrekcyi skarbowej (122); — Adjunkta przy c. k. Sądzie pow. w Nisku (124).

Uwagi (do upadł.) W konkursie Józefa Ingwera w Tarnopolu, zarz. Maurycy Zwerdling, zast. adw. dr. Mantel (122). — W konkursie Scheindli Rosner we Lwowie, zarz. Izrael Lemel, zast. Dawid Finkel (122). — W konkursie masy rozbiorowej ś. p. Kleofasa Hobgarskiego we Lwowie, zarz. adw. dr. Romanowski, zast. Antoni Moluar (122). — W konkursie Jakóba Krocha w Tarnowie, kom. konk. radca S. kr. Juliusz Chitry (124). — W konkursie firmy Schapira & Krengel, zarz. masy adw. dr. Zygmunt Eibenschütz, tegoż zast. dr. Władysław Leszko (124). — W konkursie Samuela D. Schaffa we Lwowie, zarz. adw. dr. Pomianowski, zast. August Schellenberg (125). — W konkursie Abrahama Blocha w Tarnowie, kom. konk. radca S. kr. Chitry (126). — W konkursie Eliasza Mintzelesa we Lwowie, zarz. Sanel Acht, zast. Baruch Roth (126).

Niewłasnowolni. Franciszek Tragarz z Ryglie marn., kur. Paweł Jacher, uchw. S. o. w Tarnowie z 21 lutego l. 2482, ogł. S. p. w Tuchowie z 24 marca l. 1303 (123).

Ogłoszenia urzędowe.

L. 3049. **Ogłoszenie.** L. 58.

C. k. Sąd obwodowy jako handlowy w Złoczowie uwiadamia, że w skutek uchwały z dnia 8 marca 1884 l. 1679 wpisano dnia 20 marca 1884 w rejestrze handlowym dla firm pojedynczych firmę „Kornfeld et Katz“ jawnej spółki dla handlu towarami kolonialnymi z siedzibą w Brodach, że spółka ta z d. 31 stycz. 1884 rozwiązana została, że Tobiasz Katz handel towarami kolonialnymi w Brodach pod pierwotną firmą „Kornfeld et Katz“ sam dalej na swój rachunek od 1 lutego 1884 prowadzić, i że Tobiasz Katz objął likwidaturę interesów przez rzeczoną spółkę 31 stycznia 1884 przedsięwziętych.

Złoczów 30 marca 1884.

Poglies.

L. 39. **Ogłoszenie.** L. 59.

C. k. Sąd obwodowy jako handlowy w Stanisławowie ogłasza, że dozwolił wpisanie do rejestru firm spółkowych przy firmie: „M. Seinfeld und Fraenkel“ für die in Stanislaw betriebene Holzsäge und Holzhandlung, — że każdemu ze spółników t. j. tak Mojżeszowi Seinfeld, jak Lazarowi Fraenkel prawo do zastępowania i podpisywania tej firmy przysłuza.

Stanisławów 16 stycznia 1884.

L. 343.

Obwieszczenie.

L. 60.

C. k. Sąd obwodowy jako handlowy w Wadowicach poleca wpisanie do rejestru dla spółek handlowych firmy: „Plutzar & Brüll Wollspinnerei und Tuchwäscherei in Mikuszowice“, która czynność swą dnia 1 stycznia 1883 rozpoczęła, składa się z jawnych spółników Fitz Plutzar i Ernst Maximilian Brüll, z których każdemu służy prawo zastępowania spółki i podpisywania firmy: „Plutzar Brüll“.

Wadowice 16 lutego 1884.

L. 1372.

Obwieszczenie.

L. 61.

C. k. Sąd obwodowy jako handlowy w Wadowicach poleca wymazanie w rejestrze dla firm pojedynczych firmy: „Franz Vogt Tuch- und Schaffwollenwaaren - Erzeuger in Biała“, natomiast zaś wpisanie do rejestru dla spółek handlowych, jawnej spółki handlowej pod firmą: „Franz Vogt Tuch- und Schaffwollenwaaren - Fabrikanten in Biała“, która to spółka z dniem 1 stycznia 1884 roku czynność swą rozpoczęła i składa się z dotychczasowego właściciela firmy Franciszka Vogta, jakoteż z jawnych spółników Karola Vogta i Jakóba Vogta, z których każdemu dla jego osoby przysłuży prawo zastępowania spółki handlowej, jakoteż prawo podpisywania takowej.

Wadowice 29 marca 1884.

L. 16.087.

Ogłoszenie

L. 62.

C. k. Sąd krajowy jako handlowy we Lwowie ogłasza niniejszemu, że na dniu 4 kwietnia 1884 wpisano w rejestrze handlowym dla firm pojedynczych firmę: „A. B. Czopa zięć J. Leinwand, handel bławatny“ we Lwowie i przy tej uwidoczniło, że właściciel firmy Juda Isak Leinwand także pod stampilią „A. B. Czopa zięć“ początkowymi literami swego imienia i całkowitem nazwiskiem „J. Leinwand“ podpisywać będzie.

Lwów 26 kwietnia 1884.

Piątkowski.

L. 18.421.

Ogłoszenie.

L. 63.

C. k. Sąd krajowy jako handlowy we Lwowie ogłasza niniejszemu, że na dniu 21 kwietnia 1884, wpisano w ts. rejestrze handlowym dla firm pojedynczych firmę: „Bronisław Mrazek, piekarnia parowa we Lwowie“ — oraz przy tejże uwidoczniło, że właściciel tej firmy Bronisław Mrazek, takową własnoręcznie swoim imieniem i nazwiskiem podpisywać będzie.

Lwów 26 kwietnia 1884.

Piątkowski.

L. 20.636.

Ogłoszenie.

L. 64.

C. k. Sąd krajowy jako handlowy we Lwowie ogłasza niniejszemu, że na dniu 4 maja 1884 z ts. rejestru handlowego dla firm pojedynczych firma „M. Heimbach“ wykreślona została.

Lwów dnia 10 maja 1884.

Piątkowski.

L. 20.825.

Ogłoszenie.

L. 65.

C. k. Sąd krajowy jako handlowy we Lwowie ogłasza niniejszemu, że na dniu 5 maja 1884 wpisano w t. s. rejestrze handlowym dla firm spółkowych firmę: „Fabryka mydła, świec i tłuścizów M. Hainbacha i syna“ i przy tejże uwidoczniło:

1. że spółnikami tej firmy są: Menasche Hainbach z udziałem 60% i Herman Hainbach z udziałem 40%,

2. że firma ta będzie opiewała: „Fabryka mydła, świec i tłuścizów M. Hainbacha i syna“, czyli po niemiecku: „Seifen, Kerzen und Fettwaarenfabrik M. Hainbach et Sohn“,

3. że siedzibą spółki będzie miasto Lwów,

4. że spółka rozpoczęła swe czynności z dniem 15 kwietnia 1884,

5. że do zastępowania spółki uprawnionym będzie Menasche Hainbach, który spółkę w ten sposób podpisywać będzie, że pod powyższą firmą, za pomocą stampilli wydrukowaną, imię swe i nazwisko umieści.

Lwów 10 maja 1884.

Piątkowski.

L. 5467.

Obwieszczenie.

L. 66.

C. k. Sąd obwodowy jako handlowy w Przemyśle ogłasza, iż dnia 2 kwietnia 1884 wpisana została do rejestru handlowego dla firm spółkowych firma „Aschkenazy & Münz“ spółka składająca się ze spółników jawnych Leona Aschkenazego i Zygmunta Münza kupców w Przemyśle, że spółka ta zawiązaną została celem prowadzenia agentury i przedsiębiorstwa komisowego, tudzież czynności bankowych i wekslowych, i rozpoczęła te czynności z dniem 1 listopada 1883, że firma ta podpisywaną będzie w ten sposób, że pod firmą Aschkenazy & Münz, jeden ze spółników położy swój podpis, że wreszcie do zastępstwa spółki każdy ze spółników jest uprawniony.

Przemyśl 7 maja 1884.

Ogłoszenie prywatne.**Włodzimierz Łuszipiński**

notaryusz w Komarnie

poszukuje koncypienta.

(3-3)

W księgarni J. Milikowskiego (P. Starzyk) we Lwowie

są do nabycia następujące nowości prawnicze:

Louis J., Sądownictwo Rzeczypospolitej krakowskiej. 30 ct.

Orlecki dr. K., Ochrona własności polnej. 90 ct.

Janka dr. K., Das österreichische Strafrecht. 2 zł. 80 ct.,
cprawne 3 zł. 30 ct.

Matuja dr. V., Der Unternehmerngewinn. 2 zł. 80 ct.

Riehl dr. A., Die Strafprocessordnung erläutert durch die Spruchpraxis. 4 zł. 20 ct.

dtto. Die Spruchpraxis. Revue über Rechtssprechung der obersten Instanzen. Rocznik I.
3 zł. 80 ct. (wyjdzie w sześciu zeszytach).

Rulf dr. F., Der österreichische Strafprocess. 2 zł. opr.
2 zł. 50 ct.

Sax dr. E., Wesen und Aufgaben der Nationalökonomie.
1 zł. 50 ct.

Theumann dr. Th., Das österreichische Wechselrecht,
2 zł. 10 ct. (2-3)

Treść: Zasady ustawy z dnia 1 marca 1884, Nr. 36 dz. n. p. przez dra Antoniego Dziędzielewicza. — Przegląd tygodniowy. Praktyka sądowa. — Praktyka administracyjna. — Zapiski literackie. — Wiadomości potoczne. — Wiadomości urzędowe. — Ogłoszenia urzędowe i prywatne.